

בגשם של קוויאק צרפתי

הזוכה המאושר כפרס על מיפעל חיים שהעניק המכון האמריקאי לקולנוע בשנת 1985 הוא ג'ון קלי. מי שזוכר לעד כרוקד עם מיטריה ברחוב פאריסי בלילה גשום בסרט המוסיקלי שיר אשיר בגשם, הוכתר על ידי נשיא המכון, ג'ורג' סטיבנס הבן, כ-אחד מראשוני הרקדנים הבינאים והכוריוגרפים בהיסטוריה המפוארת של הקולנוע.

ההכרזה על העיטור כבר נתפרסמה, אך העיקר יתרחש כשיביעה במרס כמלון בוורלי הילטון. שם תיערך ארוחת הגאלה המסורתית, מלווה בתוכנית אמנותית, המשודרת לאחר מכן מחוץ אל חוף בטלוויזיה. תהיה זו הפעם הראשונה שאת הערב כולו יממן ספונסר, חברת הקוויאק הצרפתי ת"ת רמי מארטון.

בפעם השנייה. קלי בן ה-72 כבר זכה לפרס דומה על מיפעל חייו מידי האקדמיה בהוליווד ב-1951. אבל תזכורת לעברו מוכיחה כי גם שני פרסים אינם יותר מדי למי שהחל את הקאריירה שלו ב-1942 באני ונערתי והמשיך בתפקידים שונים בסרטים כמו אמריקאי בפאריס. יירש את הרוח, והלו דולי.

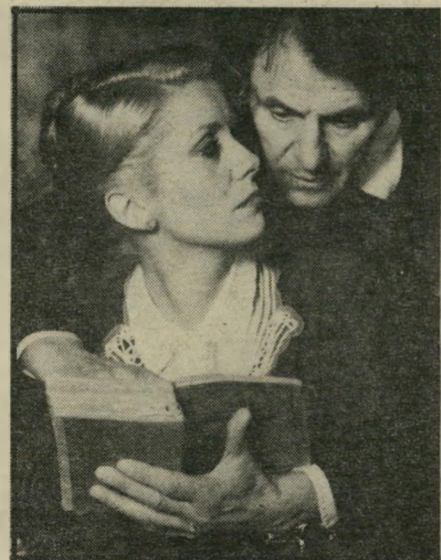
אם רמי מארטון צריך להשקות גאלה אמריקאית כמומנים, אין זאת כי גם האמריקאים אינם טובעים בים של ממן.

תדרוך חובה לראות

תל-אביב: פאריס-טכסאס, ציינטאון, מאחורי הסורגים, הער, לה-טראוויאטה, המטרו האחרון, **ירושלים:** פאריס-טכסאס, לה-טראוויאטה, מאחורי הסורגים; **חיפה:** פאריס-טכסאס, לה-טראוויאטה, מאחורי הסורגים;

תל-אביב

★ ★ ★ **סריס-טכסאס** (צפון, מוצג גם באורגיל ירושלים, שבית בחיפה - קורפורציה גרמניה-ארצות-הברית): אחד התסריטים היפים ביותר בתקופת הבר האחרונה, מאת סם שפרד, נפרש בירו הרגישה של וים וונדרס, גרמני באמריקה רחבת-הידיים, האודיסאה של הארי דין סנטון בדרכו הביתה, אל עצמו, אל אשתו ואל ילדו. ★ ★ ★ **מאחורי הסורגים** (לב 1, מוצג גם

דנב והיינץ בננט ב.ה.המטרו האחרון יהודי במרתף

ברון ירושלים ובפאר חיפה - ישראל) - הסרט שייצג אותו בתחרות האוסקר בלי כושה וללא ריגשינחיתות, כראי לכל הפאפו למיניהם, הכתבים בגאוה נגד הסרט ועקרונות אינם הולכים לראות, ללכת ולראות הכצעקתה. ★ ★ ★ **המטרו האחרון** (פאריס, צרפת) - אחד מסרטי האחרונים של פרנסואה טריפו, שאיחד בתוכו כמה מאהבותיו - התיאטרון, הביקורת והאשה הנצחית. קתרין דנב מנהלת את תיאטרונה של בעלה, יהודי המסתתר במרתף התיאטרון בתקופת הנאצים. כולם נפלאים, גם היינץ בננט, גם ז'אק דפארדיה וכמובן קתרין דנב. קולנוע פאריס יציג בזה אחר זה כמה מיסרטי הבינאים, כמחווה לזיכרו.

משורר יבש לנשים צמאות

ראובן, ראובן (רביחן) תל-אביב, ארצות-הברית) - ספר שהפך למחזה שהפך לסרט - סיפור זה על משורר ולשי שתוי, שחלל לשורר מזה שנים

וחי על השכר הסימלי שהוא מקבל עבור הרצאתו בחוגי נשים בערי-השדה של אמריקה. ניזון מן הצימאון המיני של הנשים הללו. הדמות הראשית חייבת לא מעט למשורר-אמת מן העבר הקרוב יותר או הקרוב פחות, כמו ברנדן ביהן או דילן תומאס, והוא צריך להוות בעת ובעונה אחת סאטירה על מסור הבורגנות האמריקאית ועל יוצרים שמעיין השראתם יבש.

אולם הסרט הוא בראש וראשונה כלי-שרת בידי השחקן טום קונטי, המגלם את התפקיד הראשי בצורה מזהירה. זהו סרט דברני מאוד, כתוב היטב (תסריט: גוליוס אפשטיין הוותיק), וקונטי מנצל כל שורה וכל מסיק כדי להפגין את כישרון-המישחק המדהים שלו. לכל אורך הסרט הוא נראה מקומט, מרופט, מבושם ומבוהל מן המציאות, מחפש מיפלט בתוך כסות משיקה ונתלה לרגע באשלייה של אהבת-נעורים. לידו, אמריקה מצוחצחת יעילה, בריאה בגופה עד להגיעל אמריקה שיש לה מושגים בוריים ומדויקים על כל דבר שבעולם ואינה יכולה להבין שאדם אינו יכול להיכנס למסיגרות קשוחות ונקשות כליכך. וזה הרי בדיוק הקסם של המשורר הזרוק הזה, בעיני הגברות המשועממות מן הפרו-בינעה.

קלי מקגילס וטום קונטי: הזרוק והבריאה

מעבר להופעתו של קונטי, יש מעט מאוד מן המקורי בעבודתו של הבינאי רוברט אלס מילר. הסאטירה שלו שיטחית, ועשו אותה כבר פעמים רבות לפני כן. אף אחד מן הצדדים, המשורר או החברה סביבו, אינם זוכים ליותר ממבט שיטחי חולף, המבחין בצדדים החיצוניים המשעשעים. אין הרבה לקחת הביתה מן הסרט - אבל אפשר לפחות לבלות במחיצתו.

הקולנוע צוחק על עצמו

סודי ביותר (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) - השלישיה ג'ים אברהמס, ג'י צוקר ודייוויד צוקר, שהיתה אחראית למעשי הסירוף של

סרט מטונן ושל טיסה נעימה, חוזרת שוב בסידרה של מעשי-קונדס אפייניים. כלומר המדובר בקומדיה אחוזת תזזית, שעיקר ההומור בה בנוי מבדיחות על חשבון אחרים, בדרך-כלל מפורסמים מאוד, המשולבים עם הרבה מאד סלפסטיק - הלצות חזותיות, המזכירות במידה מסוימת את הסרט האילם.

העלילה, אם כי במיקרה זה אין צורך דחוף להתייחס אליה, נוגעת לתוכנית ודונית של מיזר-גרמניה לגרום למילחמת-עולם. כל זה צריך לקרות תוך כדי פסטיבל אמנויות שיערך במיזרז ברלין, אשר ישמש הסוואה להפעלת נשק קטלני חדש, שאותו מפתח עבור הקומוניסטים מדען גאוני, אשר נפל בשבי ואלץ לעבוד למענם, תוך איום שאם לא ייאזר לכך - ייגרמו לבתו דברים איומים ונוראים.

הבת לעומת זאת, מגייסת זמר מופ אמריקאי, שבא להשתתף בפסטיבל, ויחד הם מצליחים בסופו של דבר לסכל את המזימות של הקומוניסטים השפלים, אשר בסרט הזה דומים, ולא במיקרה, כשתי טיפות מים לנאצים.

צריך רק לזכור ששום דבר בסרט זה, שעיקרו פארודיה על סירטיריגול, אינו קורה ברצינות. כל מעמד צריך להוביל

ואל קילמר ולוסי גוטרידג': מצחיק עד דמעות

בסופו של דבר לבדיחה, וכמה מן הבדיחות הללו מצחיקות עד דמעות. כך למשל הדרך שבה הופך קילמר את שיריו של פרסלי לפיזמוני-פירסומת, או תרגיל המחותר המסתתרת בתוך עור פרה.

לא כל הבדיחות מצחיקות באותה המידה, ורק מעטות ייזכרו, אבל כל זמן שיושבים באולם ומתבוננים במסך, אי-אפשר שלא לצחוק.

הפלונטר של

סם פקינפה

התעלומת אומגה (מוגרבי, תל-אביב, ארצות-הברית) - סם פקינפה, אביר האלימות המסוגנת (כלבי הקש, חבורת הפראים), חוזר לקולנוע אחרי

כמה שנות מנוחה מאונס, בסרט המבוסס על מותחן של רוברט לודלוס. הכוונות כאן צריכות להיות מרחיקות לכת, אבל נדמה שטוב היה עושה פקינפה אילו היה ממש את כל המסרים הרבים שדוחקים זה את רגלי זה, ומתרכז במה שהוא עושה טוב יותר מכל אחד אחר היום בהוליווד: סצינות מעולה.

העלילה הסבוכה עוסקת בסוכן שאני אמריקאי, שאשתו קיפחה חייה בגלל עיסוקו, סוכן זה מגלה רשת-בין סובייטית באמריקה, ומשכנע את ראש הסי-אי-אי לאפשר לו הכנת מלכודת אשר תפיל את הרשת כפה. הפיתיון במלכודת צריך להיות שדר-טלוויזיה מפורסם, שבביתו נוהגים המרגלים להתאסף, שדר הטלוויזיה מתפתה לשתף פעולה, וסוף השבוע בביתו הכפרי הופך להיות מישחק של חתול ועכבר.

השיא הוא, כמובן, מאבק אלס בנשק קר ונשק חם, ובסופו ממשך פקינפה לטוות את חוטי המזימות כך שאי-אפשר להבין עוד מה כוונת הסרט, ממש כמו כלב הנושך את זנבו, מאחר שהסרט כולו עוסק בהעמדות-מניס, קשה אפילו לדבר על מישחק, אפשר לדבר רק על מוות, החל מן השחקן ההולנדי רוטגר האואר (הרובוט מבלניד ראנר) ועד לברט לאנקסטר בתפקיד אפיזודי, אפילו ג'ון הארט, שהוא בדרך-

רוטגר האואר: רק פיסית

כלל שחקן מעולה, (ראה, איש הפיל), נראה כאן מאולץ כאילו כפה אותו השד.

יתכן מאוד שכונות פקינפה היתה לעשות סרט אנטי-מימסדי, ואולי הוא רצה לתקוף את אמצעי-התיקשורת ואת הרושם המדומה שהם עושים כאילו רק האמת מעסיקה אותם, אבל בסופו של דבר הסתבך פקינפה כליכך, שלאיש כבר לא איכפת מה רצה לומר.